

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 15 listopada 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja w sprawach cywilnych i handlowych – Zakres stosowania – Artykuł 1 ust. 1 – Pojęcie „spraw cywilnych i handlowych” – Obligacje wyemitowane przez państwo członkowskie – Udział sektora prywatnego w restrukturyzacji długu publicznego owego państwa – Jednostronna zmiana z mocą wsteczną warunków emisji obligacji – Klauzule wspólnego działania – Powództwo wytoczone przeciwko państwu przez wierzycieli prywatnych będących posiadaczami tych obligacji jako osoby fizyczne – Odpowiedzialność państwa za działania lub zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (acta iure imperii)

W sprawie C-308/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy, Austria) postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 29 maja 2017 r., w postępowaniu:

Hellenische Republik

przeciwko

Leowi Kuhnowi,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), wiceprezes pełniący obowiązki prezesa pierwszej izby, J.C. Bonichot, E. Regan, C.G. Fernlund i S. Rodin, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 19 kwietnia 2018 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Hellenische Republik przez K. Kitzberger, Rechtsanwältin,
- w imieniu L. Kuhna przez M. Branda, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu greckiego przez K. Boskovitsa, S. Charitaki, M. Vlasi i S. Papaioannou, działających w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandes, M. Figueireda i P. Lacerdę, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina i M. Heller, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 4 lipca 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Hellenische Republik (Republiką Grecką) i Leem Kuhnem w przedmiocie żądania wykonania warunków emisji obligacji w odniesieniu do obligacji wyemitowanych przez to państwo członkowskie, względnie żądania odszkodowania z tytułu ich niewykonania.

Ramy prawne

Traktat EMS

- 3 W dniu 2 lutego 2012 r. w Brukseli (Belgia) został zawarty Traktat ustanawiający europejski mechanizm stabilności pomiędzy Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Estońską, Irlandią, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Republiką Włoską, Republiką Cypryjską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Maltą, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką i Republiką Finlandii (zwany dalej „traktatem EMS”). Artykuł 12 ust. 3 owego traktatu przewiduje, że począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. klauzule wspólnego działania muszą zostać wpisane do wszystkich, wyemitowanych w strefie euro, nowych papierów wartościowych skarbu państwa o zapadalności przekraczającej jeden rok w sposób zapewniający ich identyczne skutki prawne.

Prawo Unii

- 4 Motywy 4, 15 i 16 rozporządzenia nr 1215/2012 stanowią:
„(4) Różnice pomiędzy przepisami poszczególnych państw o jurysdykcji i uznawaniu orzeczeń utrudniają należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Dlatego nieodzowne jest wydanie przepisów celem ujednoczenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych, aby zapewnić szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie orzeczeń wydanych w jednym z państw członkowskich.

[...]

- (15) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i opierać się na zasadzie, że jurysdykcję w ogólności [co do zasady] mają sądy miejsca zamieszkania pozwanego. Tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze [być zawsze dostępna], z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub autonomię stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania [uzasadniony jest inny łącznik]. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost [w sposób autonomiczny] w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.
- (16) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania [pозwanego] powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego sprawowania wymiaru sprawiedliwości. Istnienie ścisłego związku powinno zagwarantować pewność prawną oraz uniknięcie możliwości pozywania pozwanego przed sąd państwa członkowskiego, którego pozwany nie mógł rozsądnie przewidzieć. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku sporów dotyczących zobowiązań pozaumownych wynikających z naruszenia prywatności i innych dóbr osobistych, w tym zniesławienia”.

5 Artykuł 1 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie w sprawach cywilnych i handlowych, niezależnie od rodzaju sądu. Nie obejmuje ono w szczególności spraw podatkowych, celnych, administracyjnych ani spraw dotyczących odpowiedzialności państwa za działania lub zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (acta iure imperii)”.

6 Artykuł 4 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia przewiduje:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania [lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

7 Artykuł 7 pkt 1 lit. a) wspomnianego rozporządzenia brzmi następująco:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania [lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

1) a) w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania”.

Prawo greckie

- 8 Zgodnie z treścią postanowienia odsyłającego system depozytowo-rozliczeniowy greckiego banku centralnego obejmuje rachunki otwarte w imieniu każdego z uczestników dopuszczonych przez prezesa banku centralnego do udziału w tymże systemie.
- 9 Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy 2198/1994 uczestnicy systemu depozytowo-rozliczeniowego greckiego banku centralnego mogą przyznać inwestorom będącym osobami trzecimi określone prawa w odniesieniu do obligacji, niemniej jednak taka czynność prawna jest skuteczna jedynie między zainteresowanymi stronami, z wyraźnym wyłączeniem wszelkich skutków pozytywnych czy negatywnych wobec Republiki Greckiej.
- 10 Zgodnie z art. 6 ust. 4 rzeczonyj ustawy obligacje są przenoszone poprzez zapis na rachunku uczestnika owego systemu.

- 11 Ponadto ustawa 4050/2012 z dnia 23 lutego 2012 r. ustanawiająca zasady modyfikacji – za zgodą posiadaczy – papierów wartościowych emitowanych lub gwarantowanych przez państwo greckie (FEK A' 36/23.2.2012) przewiduje w istocie, że posiadacze określonych greckich obligacji państwowych otrzymują propozycję „restrukturyzacji” polegającą na złożeniu im przez państwo greckie propozycji zaakceptowania modyfikacji kwalifikujących się papierów wartościowych.
- 12 Zgodnie z brzmieniem art. 1 ust. 4 owej ustawy modyfikacja praw z odnośnych papierów wartościowych wymaga poszanowania kworum odpowiadającego połowie całkowitej wartości portfela niewykupionych obligacji oraz zgody większości kwalifikowanej reprezentującej co najmniej dwie trzecie całego portfela wyemitowanych obligacji.
- 13 Artykuł 1 ust. 9 tejże ustawy przewiduje również wprowadzenie klauzuli „restrukturyzacji” lub „klauzuli wspólnego działania”, umożliwiającej zmianę pierwotnych warunków emisji obligacji w drodze decyzji przyjętych kwalifikowaną większością niespłaconego kapitału, mających zastosowanie również do mniejszości.
- 14 Zgodnie z tym przepisem decyzja posiadaczy obligacji o akceptacji albo odrzuceniu oferty „restrukturyzacji” państwa greckiego ma skutek erga omnes, jest wiążąca dla wszystkich wierzycieli będących posiadaczami odnośnych obligacji i uchyla wszelkie przepisy ogólne lub szczególne, jakiegokolwiek decyzje administracyjne czy postanowienia umowne, które by się im sprzeciwiały.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 15 W bliżej nieokreślonym momencie, przed rokiem 2011, L. Kuhn, zamieszkały w Wiedniu (Austria), nabył za pośrednictwem banku powierniczego z siedzibą w Austrii, wyemitowane przez Republikę Grecką obligacje o wartości nominalnej 35 000 EUR, podlegające prawu greckiemu i będące przedmiotem obrotu na giełdzie ateńskiej (Grecja) jako zdematerializowane papiery wartościowe, a mianowicie wierzytelności wpisane do księgi długów publicznych. Zostały one zarejestrowane w systemie depozytowo-rozliczeniowym greckiego banku centralnego.
- 16 Owe obligacje skarbu państwa, o dacie zapadalności przypadającej w dniu 20 lutego 2012 r., zostały wpisane w dobro prowadzonego przez bank depozytowy rachunku papierów wartościowych, którego posiadaczem jest L. Kuhn. Są to papiery wartościowe na okaziciela, dające – zgodnie z warunkami emisji obligacji – prawo do wykupu w terminie zapadalności i do płatności odsetek.
- 17 Sąd odsyłający uważa, że między L. Kuhnem i Republiką Grecką nie występuje stosunek umowny.
- 18 Zdaniem tego sądu zarówno z przepisów ustawy nr 2198/1994, jak i z warunków emisji rozpatrywanych obligacji państwowych wynika, że posiadaczami obligacji i wierzycielami z tytułu tych obligacji, przekazanych im poprzez wpisanie tych obligacji w dobro ich rachunków, stali się początkowo uczestnicy tego systemu greckiego banku centralnego, przy czym jeżeli przyznali prawa związane z obligacjami inwestorom będącym osobami trzecimi, taka czynność prawna wywołuje skutki tylko między zainteresowanymi stronami, z wyraźnym wyłączeniem jakichkolwiek skutków pozytywnych czy negatywnych wobec Republiki Greckiej.
- 19 Po przyjęciu ustawy nr 4050/2012 Republika Grecka dokonała konwersji obligacji nabytych przez L. Kuhna na nowe obligacje państwowe o niższej wartości nominalnej.
- 20 Sąd odsyłający wskazuje, że zgodnie z twierdzeniami L. Kuhna Republika Grecka dokonywała do czasu tej konwersji płatności odsetek na konto prowadzone dla niego w banku mającym siedzibę w Austrii. Sąd ten wyjaśnia, że L. Kuhn sprzedał za 7831,58 EUR przekonwertowane w ww. sposób obligacje,

wskutek czego poniósł stratę w wysokości 28 673,42 EUR, która to kwota odpowiada wartości nominalnej obligacji w dacie zapadalności, mianowicie w dniu 20 lutego 2012 r., wraz z odsetkami i kosztami.

- 21 W tych okolicznościach L. Kuhn wytoczył powództwo przeciwko Republice Greckiej przed Landesgericht für Zivilrechtssachen Wien (sądem okręgowym, wydział cywilny, Wiedeń, Austria) w celu uzyskania wykonania pierwotnych warunków emisji obligacji w odniesieniu do spornych obligacji lub zasądzenia odszkodowania z tytułu ich niewykonania.
- 22 Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2016 r. sąd ten stwierdził brak swojej jurysdykcji międzynarodowej do rozpoznania powództwa.
- 23 Postanowieniem z dnia 25 lutego 2016 r. sąd rozpoznający środek odwoławczy od tego postanowienia, Oberlandesgericht Wien (wyższy sąd krajowy w Wiedniu, Austria) oddalił zarzut braku jurysdykcji sądów austriackich, uzasadniając to tym, że żądanie L. Kuhna opierało się nie na greckim akcie ustawodawczym, lecz na pierwotnych warunkach emisji dotyczących rozpatrywanych obligacji państwowych, a sąd właściwy został wskazany zgodnie z prawem greckim, którym w tym przypadku był sąd miejsca zamieszkania lub siedziby wierzyciela, czyli miejsca, w którym zobowiązanie pieniężne powinno zostać wykonane.
- 24 Republika Grecka wniosła „rewizję nadzwyczajną” od tego postanowienia do Oberster Gerichtshof (sądu najwyższego, Austria).
- 25 Zdaniem sądu odsyłającego, ponieważ L. Kuhn żąda wykonania przez Republikę Grecką warunków emisji spornych obligacji państwowych, słusznie odnosi się on do podniesionego przez siebie stosunku prawnego istniejącego między nim, jako nabywcą obligacji państwowych, a Republiką Grecką, jako emitentem tych obligacji, w związku z czym istnieje wywodzone z umowy prawo „pochodne” mieszczące się w zakresie art. 7 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012.
- 26 W tych okolicznościach Oberster Gerichtshof (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 7 pkt 1 lit. a) rozporządzenia [nr 1215/2012] należy interpretować w ten sposób:

- że również w przypadku – tak jak w rozpatrywanej sprawie – wielokrotnego przeniesienia wierzycielności w drodze umowy miejsce wykonania zobowiązania w rozumieniu tego przepisu określa pierwsza umowa?
- że w przypadku dochodzenia dochowania warunków emisji obligacji państwowych, takich jak wyemitowane w rozpatrywanej sprawie przez Republikę Grecką, tudzież odszkodowania z tytułu niewykonania tych warunków rzeczywiste miejsce wykonania zobowiązania jest już określone poprzez zapłatę odsetek z tytułu tych obligacji na rachunek posiadacza krajowego rachunku papierów wartościowych?
- że fakt, iż prawne miejsce wykonania zobowiązania w rozumieniu [rzeczonego przepisu] zostało określone przez pierwszą umowę, sprzeciwia się uznaniu, że późniejsze rzeczywiste wykonanie umowy określa – kolejne – miejsce wykonania zobowiązania w rozumieniu tego przepisu?”

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 27 Poprzez pytanie prejudycjalne sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której osoba nabyła za pośrednictwem banku depozytowego obligacje skarbu państwa wyemitowane przez państwo członkowskie, art. 7 pkt 1 lit. a)

rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „miejsca wykonania danego zobowiązania” jest określone przez warunki emisji określone na etapie emisji tych obligacji, czy też przez rzeczywiste miejsce wykonania tychże warunków, takie jak miejsce wypłaty odsetek.

- 28 Republika Grecka, jak również rząd grecki oraz rząd włoski twierdzą, że spór stanowiący przedmiot postępowania głównego nie jest objęty zakresem znaczeniowym pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, ponieważ głównie opiera się na suwerennym prawie każdego państwa członkowskiego do stanowienia prawa dla celów restrukturyzacji długu publicznego.
- 29 W konsekwencji należy tytułem wstępu ustalić, czy spór taki jak rozpatrywany w postępowaniu głównym może być uznany za dotyczący „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012.
- 30 Zgodnie z przywołanym przepisem rozporządzenie nr 1215/2012 nie obejmuje w szczególności „spraw dotyczących odpowiedzialności państwa za działania lub zaniechania w wykonywaniu władzy publicznej (acta iure imperii)”.
- 31 W zakresie, w jakim rozporządzenie nr 1215/2012 uchyla i zastępuje rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1), dokonana przez Trybunał wykładnia przepisów tego ostatniego rozporządzenia obowiązuje także w odniesieniu do rozporządzenia nr 1215/2012, gdy przepisy tych dwóch instrumentów prawa Unii można zakwalifikować jako równoważne (wyroki: z dnia 16 listopada 2016 r., Schmidt, C-417/15, EU:C:2016:881, pkt 26; z dnia 9 marca 2017 r., Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, pkt 31).
- 32 Jest tak w przypadku art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001 oraz art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012, które ograniczają zakres zastosowania tychże rozporządzeń do „spraw cywilnych i handlowych”, nie definiują jednak treści ani zakresu tego pojęcia, co do którego Trybunał orzekł, iż pojęcie to należy traktować jako pojęcie autonomiczne, którego wykładni trzeba dokonywać w oparciu, z jednej strony, o cele i systematykę tych rozporządzeń, z drugiej zaś – o zasady ogólne wynikające z całokształtu systemów prawa krajowego (wyroki: z dnia 11 czerwca 2015 r., Fahnenbrock i in., C-226/13, C-245/13 i C-247/13, EU:C:2015:383, pkt 35; z dnia 9 marca 2017 r., Pula Parking, C-551/15, EU:C:2017:193, pkt 33).
- 33 Ta wykładnia prowadzi do wykluczenia z zakresu stosowania rozporządzenia nr 1215/2012 pewnych powództw i orzeczeń sądowych ze względu na elementy, które charakteryzują stosunki prawne między stronami sporu lub przedmiot tego sporu (wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., Lechouritou i in., C-292/05, EU:C:2007:102, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 34 Trybunał uznał zatem, że chociaż pewne spory między organem władzy publicznej a podmiotem prawa prywatnego mogą być objęte zakresem stosowania rzeczono rozporządzenia, to inaczej jest, w sytuacji gdy organ władzy publicznej wykonuje swoje władztwo publiczne (wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., Lechouritou i in., C-292/05, EU:C:2007:102, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Jest tak w szczególności, w przypadku gdy spór dotyczy wykonywania prerogatyw władzy publicznej przez jedną ze stron sporu i to z uwagi na wykonywanie przez nią uprawnień wychodzących poza zakres norm prawa powszechnie obowiązującego w stosunkach pomiędzy jednostkami (wyrok z dnia 15 lutego 2007 r., Lechouritou i in., C-292/05, EU:C:2007:102, pkt 34).
- 36 W odniesieniu do sporu stanowiącego przedmiot postępowania głównego należy w konsekwencji ustalić, czy spór ten ma swoje źródło w działaniach Republiki Greckiej, które są związane z wykonywaniem prerogatyw władzy publicznej.

- 37 Jak zauważył rzecznik generalny w pkt 62 i nast. swojej opinii, w badanej sprawie znamiona wykonywania prerogatyw władzy publicznej wynikają zarówno z charakteru i warunków modyfikacji stosunku istniejącego pomiędzy państwem greckim a posiadaczami obligacji skarbu państwa, jak i ze szczególnego kontekstu, w jakim modyfikacje te zostały wprowadzone.
- 38 W następstwie przyjęcia ustawy 4050/2012 przez ustawodawcę greckiego oraz wprowadzenia z mocą wsteczną na mocy tejże ustawy klauzuli wspólnego działania, rzeczony papier wartościowy zostały zastąpione przez nowe papiery wartościowe o znacznie niższej wartości nominalnej. Taka wymiana papierów wartościowych nie była przewidziana ani w pierwotnych warunkach emisji obligacji, ani w prawie greckim obowiązującym w momencie emisji obligacji regulowanych przez wspomniane warunki.
- 39 Wprowadzenie z mocą wsteczną klauzuli wspólnego działania pozwoliło zatem Republice Greckiej na narzucenie wszystkim posiadaczom papierów wartościowych istotnej modyfikacji ich warunków finansowych; modyfikacja ta objęła również tych, którzy chcieliby się jej sprzeciwić.
- 40 Ponadto bezprecedensowe posłużenie się wprowadzeniem z mocą wsteczną klauzuli wspólnego działania i wynikająca z tego modyfikacja warunków finansowych obligacji wpisują się w wyjątkowy kontekst i w wyjątkowe okoliczności poważnego kryzysu finansowego. Środki te były również podyktowane koniecznością restrukturyzacji – w ramach mechanizmu pomocy międzyrządowej – długu publicznego państwa greckiego oraz zapobieżenia ryzyku jej niepowodzenia w celu uniknięcia niewypłacalności Republiki Greckiej oraz zapewnienia stabilności finansowej strefy euro. W oświadczeniach z dnia 21 lipca i 26 października 2011 r. szefowie państw strefy euro potwierdzili w odniesieniu do udziału sektora prywatnego, że sytuacja Republiki Greckiej wymaga podjęcia szczególnych środków.
- 41 Wyjątkowy charakter zaistniałej sytuacji wynika również z tego, że zgodnie z art. 12 ust. 3 traktatu EMS począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. klauzule wspólnego działania muszą zostać wpisane do wszystkich, wyemitowanych w strefie euro, nowych papierów wartościowych skarbu państwa o zapadalności przekraczającej jeden rok, w sposób zapewniający ich identyczne skutki prawne.
- 42 Z tego wynika, że – biorąc pod uwagę wyjątkowy charakter warunków i okoliczności, w które wpisuje się przyjęcie ustawy 4050/2012, na mocy której pierwotne warunki emisji obligacji skarbu państwa zostały zmodyfikowane jednostronnie i z mocą wsteczną poprzez wprowadzenie klauzuli wspólnego działania, a także realizowany przez nią cel leżący w interesie ogólnym, spór stanowiący przedmiot postępowania głównego ma swoje źródło w wykonywaniu prerogatyw władzy publicznej i wynika z działań Republiki Greckiej podjętych w ramach wykonywania tychże prerogatyw, tak iż spór ów nie należy do zakresu „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012.
- 43 W tej sytuacji na przedstawione pytanie należy odpowiedzieć, że art. 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że spór, taki jak stanowiący przedmiot postępowania głównego, dotyczący powództwa wytoczonego przez osobę fizyczną, która nabyła obligacje wyemitowane przez państwo członkowskie, przeciwko temu państwu, celem zakwestionowania wymiany tychże obligacji na obligacje o niższej wartości, narzuconej tej osobie fizycznej przez ustawę przyjętą przez ustawodawcę krajowego w wyjątkowych okolicznościach, na mocy której to ustawy rzeczony warunki emisji zostały zmodyfikowane jednostronnie i z mocą wsteczną poprzez wprowadzenie klauzuli wspólnego działania, umożliwiającej większości posiadaczy obligacji narzucenie takiej wymiany obligacji mniejszości posiadaczy, nie jest objęty zakresem pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu przywołanego przepisu.

W przedmiocie kosztów

- 44 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że spór, taki jak stanowiący przedmiot postępowania głównego, dotyczący powództwa wytoczonego przez osobę fizyczną, która nabyła obligacje wyemitowane przez państwo członkowskie, przeciwko temu państwu, celem zakwestionowania wymiany tychże obligacji na obligacje o niższej wartości, narzuconej tej osobie fizycznej przez ustawę przyjętą przez ustawodawcę krajowego w wyjątkowych okolicznościach, na mocy której to ustawy rzeczony warunki emisji zostały zmodyfikowane jednostronnie i z mocą wsteczną poprzez wprowadzenie klauzuli wspólnego działania, umożliwiającej większości posiadaczy obligacji narzucenie takiej wymiany obligacji mniejszości posiadaczy, nie jest objęty zakresem pojęcia „spraw cywilnych i handlowych” w rozumieniu przywołanego przepisu.

Podpisy